

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **P. E.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 12. 2010, č. j. 57 A 79/2010 - 18,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 12. 2010, č. j. 57 A 79/2010 – 18, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Městského úřadu Kyjov ze dne 17. 5. 2010, č.j OŽP21619/10/ 1585/2010 353, byl žalobce ve výroku III. rozhodnutí uznán vinným tím, že dne 25. 8. 2009 ve večerních hodinách kolem 20:10 hod. na hranici honiteb Svatobořice – Mistřín a Stavěšice, v místě zvaném Příčky, po provedené dohledávce neoznačil uloveného srnce obecného nesnímatelnou plombou, čímž porušil § 49 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) a spáchal přestupek podle § 63 odst. 2 zákona o myslivosti, za což mu byla uložena pokuta ve výši 4000 Kč. Výrokem IV. uvedeného rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1000 Kč.

Žalobce podal proti výroku III. a IV. rozhodnutí městského úřadu odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 6. 2010, č.j. JMK 84791/2010, zamítl, a rozhodnutí městského úřadu ve výroku III. a IV. potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že považuje za prokázané, že odvolatel porušil § 49 odst. 1 zákona o myslivosti a tím se dopustil přestupku podle § 63 odst. 2 zákona o myslivosti. Nesplnění povinnosti označit uloveného srnce nesnímatelnou plombou ihned po jeho dohledání potvrdil žalobce ve své

výpovědi zaznamenané v protokolu o projednání přestupku. Podle žalovaného nebránilo žalobci nic v tom, aby srnce označil plombou ještě před jeho přenesením z honitby Stavěšice před příchodem členů sousedícího honebního společenstva Stavěšice, kteří následně uloveného srnce zajistili jako důkaz a naložili do kufru vozidla. Žalobce se navíc podle žalovaného seznámil před vydáním rozhodnutí se všemi podklady shromážděnými městským úřadem, včetně protokolů o výpovědích svědků R. R., J. S., L. K. a J. O. Návrh na provedení nového výslechu těchto svědků za jeho přítomnosti však neuplatnil. Námitku žalobce spočívající v tom, že nebyl vyrozuměn o výsleších svědků a nebyla mu dána možnost být při výsleších přítomen, proto shledal žalovaný nedůvodnou.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně, jenž rozsudkem ze dne 29. 12. 2010, č. j. 57 A 79/2010 - 18, shora uvedené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský úřad podle krajského soudu pochybil tím, že v rozporu s § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nevyrozuměl žalobce o provádění výslechů svědků R. R., J. S., L. K. a J. O. mimo ústní jednání, což ve svých důsledcích znamenalo, že mu bylo odepřeno právo být přítomen při výslechu svědků, vyjádřit se v průběhu výslechu k výpovědím svědků a klást svědkům otázky. Uvedené pochybení neodstranil ani žalovaný v průběhu odvolacího řízení. Za odstranění této vady řízení podle krajského soudu nelze považovat skutečnost, že žalobce byl seznámen s protokoly o výsleších svědků a byla mu v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí městského úřadu k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel namítá, že vada řízení spočívající v tom, že městský úřad provedl výslechy svědků, aniž by o jejich konání předem vyrozuměl žalobce, nemohla mít v daném případě vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Stěžovatel je toho názoru, že uvedená vada řízení byla zhojena tím, že se žalobce při nahlížení do spisu seznámil s obsahem výpovědí svědků, přičemž měl možnost se k výpovědím vyjádřit a navrhnout nový výslech svědků. Tohoto práva však žalobce nevyužil. Dále stěžovatel uvedl, že porušení zákona vyplývá přímo z výpovědi žalobce, žaloby i repliky. Stěžovatel má proto za to, že vada řízení vytýkaná krajským soudem nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že při lovu srnce, jeho dohledání a následném označení nesnímatelnou plombou postupoval v souladu s obecně závaznými předpisy a označil srnce plombou ihned, jak mu to bylo umožněno. Nesouhlasí proto s názorem stěžovatele, že porušení zákona vyplývá z jeho výpovědi, žaloby či repliky. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a proto navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť

stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je z celkového hlediska důvodná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 29. 3. 2010 provedl městský úřad výslechy svědků R. R., J. S., L. K. a J. O., a to mimo ústní jednání (viz protokoly o výslechu svědka ze dne 29. 3. 2010, č.j. OŽP13215/10/1585/2010 353, č.j. OŽP13216/10/1585/2010 353, č.j. OŽP13217/10/ 1585/2010 353 a č.j. OŽP13218/10/1585/2010 353). Provedení výslechů byly vedle svědků přítomny pouze oprávněné úřední osoby. Žalobce nebyl o konání výslechů uvedených svědků předem vyrozuměn a při výsleších tedy nebyl přítomen.

V daném případě tedy není pochyb o tom, že městský úřad postupoval v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož *„[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování*“. Vzhledem k tomu, že zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích neobsahuje odlišnou úpravu, uplatní se shora citované ustanovení podle § 51 zákona o přestupcích i v řízení o přestupcích.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu zastává názor, že provedení výslechu svědka bez přítomnosti účastníka správního řízení, aniž by byl o konání výslechu účastník předem vyrozuměn, je nezákonným upřením práva účastníka řízení účastnit se výslechu svědka a práva klást svědkovi otázky. Tato práva jsou garantována v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Azs 96/2005 - 63, publikovaný pod č. 1181/2007 Sb. NSS, nález Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp.zn. II. ÚS 232/02, publikovaný pod č. 134, sv. 28 Sb. ÚS).

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, podle něhož byla uvedená vada řízení zhojena tím, že se žalobce následně seznámil s obsahem výpovědí svědků, jak byly zaznamenány v protokolech městského úřadu, a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Podstatou ústavní garance obsažené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod je zajištění přítomnosti účastníka řízení mj. při provádění výslechu. Účastníku je tímto způsobem dána možnost bezprostředně reagovat na výpověď svědka a případně jej konfrontovat se svými tvrzeními. Ke zhojení vady řízení proto nemohlo dojít pouze tím, že se žalobce seznámil před vydáním rozhodnutí městského úřadu s obsahem protokolů o výslechu svědků a že mu byla dána možnost se k nim vyjádřit, případně navrhnout jejich zopakování (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 5 As 27/2010 – 187, a ze dne 16. 11. 2010, č. j. 5 As 51/2010 – 94, dostupné na www.nssoud.cz).

Lze tak učinit dílčí závěr, že v důsledku pochybení městského úřadu nelze výpovědi svědků v neprospěch žalobce vůbec použít, neboť se jedná o důkazy, které byly provedeny nezákonným způsobem. Dále je však třeba se zabývat otázkou, zda tato vada řízení měla v daném případě vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů o věci samé, tedy zda šlo o takovou vadu řízení před správním orgánem, pro niž měl krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušit [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Skutečnost, že žalobce byl takto zkrácen na svých procesních právech postupem správního orgánu, ještě bez dalšího neznamená, že se jedná o podstatnou vadu řízení, pro niž měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. O podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, by se jednalo jen tehdy, pokud by skutkové závěry správních orgánů bez použití nezákonných důkazů nemohly obstát (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 5 Afs 51/2008 – 95, www.nssoud.cz).

V daném případě ovšem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutkový stav, jak vyplývá ze správního spisu i bez přihlédnutí k výpovědím svědků R. R., J. S., L. K. a J. O., je zcela dostačují pro závěr o tom, že žalobce svým jednáním porušil § 49 odst. 1 zákona o myslivosti a spáchal tak přestupek podle § 63 odst. 2 tohoto zákona. Podle protokolu ze dne 17. 3. 2010, č.j. OŽP11531/10/1585/2010 353, o projednání přestupku totiž sám žalobce před správním orgánem uvedl: „*Po obeznání srnce jsem uznal, že je průběrný, a tak jsem ho slovil ranou na krk. Srnec byl zasažen jen do přední části průdušnice, proto odběhl z meze dolů a uviděl jsem ho až asi 10m za hranicí v honitbě Stavěšice. Srnce jsem dostihl až ve vzdálenosti cca 24 m za hranicí, kde jsem mu dal záraz. (...) Po usmrcení srnce zárazem jsem jej odnesl zpět do honitby Svatobořice – Mistřín, aniž bych ho označil nesnímatelnou plombou na označení zvěře. Do 5 min přijeli na hranici honiteb dva členové MS Stavěšice. Jeden z nich, který se prokázal průkazem a odznakem myslivecké stráže, mne vyzval, abych mu předložil doklady. Toto jsem odmítl, všechny doklady jsem předložil až policii. Poté členové MS Stavěšice volali mysliveckému hospodáři p. S., (...). Pan S. přijel za cca 10 min. (...).*“ Z vyjádření žalobce dále vyplývá, že po příjezdu vozidla byl srnec uzavřen v nákladovém prostoru vozidla. Žalobce označil srnce nesnímatelnou plombou až po jeho ohledání policií, tedy již se značným časovým odstupem.

Z takto zjištěného a vzhledem k tomu, že se jednalo o výpověď samotného žalobce, vlastně nesporného skutkového stavu vycházely při svém rozhodování i správní orgány. Mezi žalobcem a správními orgány tak nevznikly rozpory ohledně takto zjištěného skutkového stavu, nýbrž především spor o právní posouzení tohoto jednání z hlediska skutkové podstaty přestupku, jehož spácháním byl žalobce shledán vinným. Podle názoru žalobce totiž uvedené jednání není porušením § 49 odst. 1 zákona o myslivosti. Na svou obranu žalobce tvrdí, že chtěl srnce označit plombou „ihned“, ovšem zabránili mu v tom členové myslivecké stráže, kteří srnce zajistili a zavřeli do nákladového prostoru vozidla, kam neměl přístup. Žalobce tedy implicitně předpokládá, že zákonná povinnost označit příslušný kus spárkaté zvěře plombou „ihned“ po ulovení, nalezení nebo provedené dohledávce, je splněna i tehdy, když je takto zvěř označena s odstupem několika minut, a zejména, že označení plombou nemusí být nutně prvním úkonem po ulovení, nalezení nebo provedené dohledávce zvěře.

S uvedeným právním názorem žalobce ovšem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Podle § 49 odst. 1 zákona o myslivosti „***každý kus*** *ulovené nebo nalezené zužitkovatelné zvěře*

spárkaté musí být ***ihned*** *po ulovení, nalezení nebo* ***po provedené dohledávce označen nesnímatelnou plombou****; zúčtovatelné plomby vydává uživatelům honiteb orgán státní správy myslivosti*“. Způsob označení plombou je pak blíže upraven v § 29 odst. 1 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 244/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti. Podle tohoto ustanovení se plomba nesnímatelným způsobem (zatažením na nejzazší místo) připevní za Achillovu šlachu na libovolné zadní končetině ulovené nebo jinak usmrcené nebo nalezené zužitkovatelné spárkaté zvěře. V případě neuskutečnitelnosti takového připevnění se plomba připevní za některé žebro hrudního koše spárkaté zvěře. Vyhláška též podrobněji upravuje způsob výdeje plomb oprávněným osobám a jejich evidenci a potvrzuje tedy účel samotného § 49 zákona o myslivosti, kterým je zajistit účinnější kontrolu nad tím, zda došlo k oprávněnému ulovení příslušného kusu spárkaté zvěře. Tomuto účelu i výslovné dikci § 49 odst. 1 zákona o myslivosti odpovídá pouze takový výklad daného ustanovení, podle něhož, nejde-li o společný lov spárkaté zvěře, musí oprávněný lovec, případně jiná oprávněná osoba, vždy označit tuto zvěř nesnímatelnou plombou skutečně bez jakéhokoliv odkladu po jejím ulovení, nalezení nebo dohledávce, tedy dříve, než budou provedeny jakékoliv jiné úkony nebo manipulace se zvěří. Tento výklad navíc navazuje na již existující judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 29. 1. 2009, č. j. 7 As 74/2008 – 47, www.nssoud.cz).

Uvedeným způsobem ovšem žalobce v daném případě nepostupoval. Z jeho výpovědi naopak vyplývá, že po dohledávce odnesl srnce z místa, kde jej nalezl, zpět na území honitby Svatobořice – Mistřín. Zde následně vyčkával po dobu několika minut, než dorazila myslivecká stráž, aniž by přistoupil k označení srnce plombou. Žalobce měl tedy do doby uložení uloveného srnce do vozidla myslivecké stráže dostatek času k tomu, aby splnil svou povinnost „ihned“ označit tohoto uloveného a dohledaného srnce nesnímatelnou plombou, jak mu ukládal § 49 odst. 1 zákona o myslivosti, to ovšem neučinil. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by žalobci bránily jakékoliv objektivní okolnosti nezávislé na jeho vůli ve splnění povinnosti označit srnce plombou ještě před příchodem myslivecké stráže. Rozhodující je tedy skutečnost, že žalobce nesplnil povinnost označit srnce nesnímatelnou plombou ihned na místě dohledávky, tedy dříve, než srnce z místa nálezu přemístil zpět na území honitby Svatobořice – Mistřín. Navíc po té vyčkával několik dalších minut, aniž by označil srnce plombou. Následné zajištění srnce mysliveckou stráží v nákladovém prostoru vozidla nemohlo již nic změnit na tom, že uvedeným jednáním žalobce porušil § 49 odst. 1 zákona o myslivosti.

Za této situace je třeba souhlasit s názorem stěžovatele, jenž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správně uvedl, že nesplnění povinnosti podle § 49 odst. 1 zákona o myslivosti potvrdil žalobce i ve své výpovědi zaznamenané v protokolu městského úřadu o projednání přestupku. Ostatně již městský úřad ve svém rozhodnutí konstatoval, že se žalobce ke skutku, který mu byl kladen za vinu, doznal. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení nevyšlo najevo nic, co by tento skutkový stav zjištěný správními orgány jakkoliv zpochybnilo, lze uzavřít, že skutkový stav, který správní orgány zjistily pro svá rozhodnutí, obstojí i bez použití výpovědí svědků R. R., J. S., L. K. a J. O.

Krajský soud tedy v daném případě nesprávně posoudil otázku, zda vada řízení spočívající v nezákonném provedení výslechů svědků mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů o přestupku, neboť závěry správních orgánů o spáchání

daného přestupku mají dostatečnou oporu v podkladech obsažených ve správním spisu i bez přihlédnutí k výpovědím svědků vyslechnutých bez přítomnosti žalobce.

Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. března 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu